

אוּקְמוּהוּ שהנה פסוק זה אין תחילתו כסופו ואין סופו כתחילתו כי בתחילה כתוב 'לא יחשוב ה' לא עון' שמשמע שיש לו עון אלא שהקב"ה לא מחשיבו לעון ובסוף כתוב 'ואין ברוחו רמיה' ומשמע שאין לו עון כלל ולכן יש להתבונן בפסוק זה וכמו שביארו כבר החברים במקום אחר [קו"ט].

יצחק אבינו החתום בגבורה תיקן תפילת מנחה בזמן שהדין שורה בעולם

תָּא הוּי, בְּשַׁעֲתָא דְצִלוֹתָא דְמִנְחָה דִּינָא שְׂרִיָא בְּעֵלְמָא

ובכדי לבאר את הפסוק הקדים רבי אבא ואמר בא וראה שהנה בשעת תפילת המנחה הדין מתחיל לשרות בעולם, ומשום כך חוליים של החולים מתחזק בזמן ההוא, וכן ביה"ק נחרב באותה שעה, מאחר שאז כוחות הדין מתגברים בעולם (רמ"ק), **וַיִּצְחַק תִּיקֵן צִלוֹתָא דְמִנְחָה, וַגְּבוּרָה עֲלָא שְׁלָטָא בְּעֵלְמָא, עַד דָּאֲתִי וְעָאֵל לִילִיָא, בְּגִין לְקַבְּלָא לִיָּה (לְלִילִיָּא)** ויצחק אבינו החתום בגבורה תיקן באותו הזמן תפילת מנחה [קכ] בכדי למתק את הדינים, מאחר שאז הגבורה העליונה שולטת בעולם. עד שבא ונכנס הלילה שאז המלכות שולטת בעולם, וזה שהגבורה שולטת בשעת במנחה הוא בכדי לקבל את המלכות הנקראת לילה ולהשפיע בה

אור הרשב"י

[קט"ט] כדאיתא בזהר פרשת וארא דף כד עמוד ב' והיינו דכתיב (תהלים לב) אשרי אדם לא יחשב יי' לו עון ואין ברוחו רמיה, אימתי לא יחשב יי' לו עון בזמן דאין ברוחו רמיה.

[קכ] כדאיתא בברכות דף כו עמוד ב' יצחק תקן תפלת מנחה – שנאמר ויצא יצחק לשוח בשדה לפנות ערב, ואין שיחה אלא תפלה, שנאמר תפלה לעני כי – יעטף ולפני ה' ישפך שיחו.

הלימוד

דִּין (רמ"ק), וּמִמָּנָה דְשָׂאֲרֵי צְלוֹתָא דְמִנְחָה, אֶתְפָּרֵשׁ
שְׂמָאלָא לְקַבְּלָא (ליה) וְאֶתְעַר לִילֵיָא וכבר מהשעה שמתחיל זמן

תפילת מנחה אז נפרדת הגבורה שבשמאל מהחסד שבימין שהיה ממתק אותה בבוקר, ואז מתעוררת המלכות הנקראת לילה בכדי לקבל את הדינים מהגבורה, אלא שעד הלילה הוא

זמן שליטת הגבורה ורק בלילה עד חצות הוא זמן שליטת המלכות (רמ"ק). בְּתַר

דְּאֶתְעַר כָּל אֵינּוֹן נְטוּרֵי פְתַחֲרֵי דְלִבְר, פְּלָהוּ מִתְעַרֲרִין

בְּעֵלְמָא וְאֶתְפָּשְׁטוּ. וְכֹל בְּנֵי עֵלְמָא טַעְמִין טַעְמָא

דְּמוֹתָא ואחרי שמתעוררים דיני המלכות בלילה אז כל אותם השומרים על פתחי

ההיכלות שעמידתם הוא מחוץ להיכלות בין היכלות הקדושה לבין החיצונים ששם תחת

ממשלתם עומדים כמה מהחיצונים, וכולם מתעוררים בלילה ומתפשטים בעולם ומשום כך

כל בני העולם טועמים טעם מיתה בשינתם [קכא].

רחל מתעוררת בחצות הלילה לעורר יחוד או"א

וְהָא אֶתְמַר. בְּפִלְגּוֹת לִילֵיָא מִמָּשׁ, אֶתְעַר שְׂמָאלָא

בְּמִלְקַדְמִין וכבר למדנו שבחצות הלילה ממש מתעורר הדין שבשמאל

בבתחילה כבעת התעוררותו אחרי חצות היום אלא שביום שביום מתעוררים דיני הגבורה ובלילה

מתעוררים ה"ג דאמא (מק"מ), וְזוֹרְדָא קַדִּישָׁא סְלָקָא רִיחִין, וְהִיא

[קכא] כדאיתא בברכות דף נז עמוד ב' שינה - אחד מששים למיתה.

הלימוד היומני

ניתן להקדיש עבור הנצחות או לרפואה / הצלחה טל' 02-6249000

מְשַׁבַּחַת וְאֲרִימַת קָלָא ואז השושנה הקדושה שהיא רחל שירדה אז אל

עולם הבריאה, היא מעלה ריחות טובים בסוד מ"ן בכדי לעורר את ייחוד או"א ואז היא

משבחת בזמירות ומרימה את קולה בבכי על החורבן ועי"כ יש לה כח לעלות את האצילות

בכדי להינתן בזרוע השמאלית של ז"א (הרמ"ז), **וּבְדִין סִלְקָא וְשָׂרִיא**

רִישָׁא לְעֵילָא בְּשִׁמְאָלָא, (דף קכ"א ע"ב) **וְשִׁמְאָלָא מְקַבֵּל לָהּ** כי

אז היא עולה בבוקר לאצילות, וראשה שהוא הכתר הוא שורה ונקשר בזרוע השמאלית של

ז"א בסוד 'שמאלו תחת לראשי' ואז היד השמאלית של ז"א מקבל אותה בסוד תפילין של

יד (הרמ"ז וכמבואר בשעה"כ בדרוש ה' דתפילין) [קנב].

מעלת קימת הצות לילה שהוא זמן יחוד יעקב ולאה

כְּדִין פְּרוּזָא קְאֲרִי בְּעֵלְמָא, **דְּהָא עֵידָן הוּא לְאַתְעָרָא**

לְשַׁבְּחָא לֵיהּ לְמַלְכָּא ואז בחצות מכריז הכרוז שהוא המלאך

גבריאל ואומר שהרי כבר הגיע הזמן בכדי להתעורר מהשינה בכדי לשבח למלך הקב"ה.

וּבְדִין תְּשַׁבְּחֵן מִתְעָרִין, **וְאַתְּ בְּפִסְמוֹתָא דְכָלָּא אֲשַׁתְּכַח**

ואז השבחים מתעוררים מכח התורה של ישראל ועי"כ נמצא המיתוק בכל הדינים.

אור הרשב"י

הבריאה והפסוק מזהיר ואומר נשא את ראש בני ישראל דהיינו שהעדיקים ישאו את הראש שהוא כתר רחל וירימו אותו ע"י העסק בתו"מ עד שהיא תתקשר בזרוע השמאל של ז"א בסוד תפילין של יד.

[קנב] וביאר העטרת צבי שביאור הפסוק נשא את ראש וגו' הוא מבואר כמה שאמר כאן כי גרשון רומז לכתר רחל היורד בלילה לבריאה בכדי לתת טרף לביתה כי לשון גרשון הוא גירוש שהיא מתגרשת אל

הלימוד היומני

ניתן להקדיש עבור הנצחות או לרפואה / הצלחה טל' 02-6249000

וּכְפָאָה חוּלְקִיָּה מֵאֵן דְּאַתְעָר לְזוּוּגָא זוּוּגָא דָּא אשרי חלקו של

מי שמתעורר בחצות בכדי לייחד את הייחוד הזה שהוא ייחוד יעקב ולאה הנעשה בחצות

לילה (מק"מ). **כִּד אָתִי צַפְרָא, וַיְמִינָא אֶתְעָר וּמְחַבְקָא לָהּ,**

כְּדִין זוּוּגָא דְכֻלָּא אֲשַׁתְּכַח כְּחָדָא וכאשר בא הבוקר אז החסד שבימין

ז"א מתעורר ומחבק אותה ואז הייחוד העיקרי של הכל נמצא, דהיינו שהוא ייחוד ז"א ורחל

הנעשה בשים שלום. (ס"א לְמַלְכָּא, כִּד אָתִי צַפְרָא וַיְמִינָא אֶתְעָר וּמְחַבְקָא לָהּ כְּדִין זוּוּגָא

דְכֻלָּא אֲשַׁתְּכַח כְּחָדָא וּכְדִין תּוֹשְׁבַחְתֵּן מִתְעָרִין וְאִתְבְּסֻמוּתָא דְכֻלָּא אֲשַׁתְּכַח וּכְפָאָה חוּלְקִיָּה

מֵאֵן דְּאַתְעָר לְזוּוּגָא זוּוּגָא דָּא).

בזמן השינה הנשמה עולה למעלה ומעידה וחותמת על כל מעשי האדם

תָּא חַוִּי, בְּשַׁעְתָּא דְּבִנֵּי נֶשָׂא דְּמִיכִין, וְטַעְמִין טַעְמָא

דְּמוּתָא, וְנִשְׁמַתָּא סְלֻקָּא לְעִילָא, קַיִימָא בְּאַתָּר

דְּקַיִימָא בא וראה שבשעה שבני האדם ישנים שבזה הם טועמים טעם מיתה, אז

נשמתם עולה למעלה והיא עומדת במקום שהיא ראויה לעמוד [קנג], **וְאִתְבְּחִינַת**

אור הרשב"י

עולים לאדם שבמרכבה אמנם נפשם של הצדיקים הם עולים לשכינה ומתחדשים בכל יום בסוד חדשים לבקרים רבה אמונתך אמנם נפש הרשעים אינם מניחים אותם הקלי' לעלות אלא הם משוטטים בעולם הזה (מק"מ ריש פרשת שלח).

[קנג] כי באמת כליליה כל מי שיש בו נשמת חיים הוא חוזר לשורשו כי הנפש הבהמית של הבהמות עולים לשורשם למעלה שהוא השור שבמרכבה ונפשם של החיות עולים לאריה שבמרכבה ונפשם של העופות עולים לנשר שבמרכבה ונפשם של הבני אדם

הלימוד היומני

ניתן להקדיש עבור הנצחות או לרפואה / הצלחה טל' 02-6249000